

**Maria Llorença Llong
(Lleida, 1463 – Nàpols 1542)**

Beatificació de la fundadora de les clarisses-caputxines

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Arxiver dels caputxins

Dissabte dia 9 d'octubre, si Déu vol, a Nàpols, en una cerimònia que serà presidida pel prefecte de la Congregació dels Sants, el cardenal Marcello Semeraro, tindrà lloc la beatificació de la religiosa catalana Maria Llorença Llong, que en el llunyà 1535 inicià la fundació de les clarisses-caputxines, després d'haver fundat l'hospital d'inguaribles de Nàpols.

A propòsit del moment històric que feu possible el naixement de les monges caputxines, s'ha de posar en relleu que al llarg del segle XVI —principalment a Itàlia— es desenvolupà una nova espiritualitat, molt intimista i afectiva però, alhora, sensiblement oberta a l'atenció de les necessitats del proïsme. Aquesta nova espiritualitat, profundament evangèlica, originà els famosos «Monts de Pietat» i, alhora, produí la creació dels hospitals d'inguaribles a les principals ciutats italianes.

Les més significatives d'aquestes noves associacions foren les «Compagnie del Divino Amore», fundades per primera vegada l'any 1494 a la població de Vicenza, sota l'impuls de Bernardí de Feltre i, posteriorment, de manera més destacada, per Ettore Vernazza a Gènova. Més tard, es configurà la fundació de «San Girolamo della Carità» a Roma i, finalment, l'emblemàtica fundació napolitana.

A Nàpols cal destacar l'enorme irradiació espiritual de la «Compagnia del Divino Amore», que fundà l'any 1519 Ettore Vernazza amb la col·laboració de Maria Llorença Llong. Posteriorment, el 1535 —amb la col·laboració de Maria d'Ayerbe, duquesa de Termoli—, Maria Llorença Llong fundà el monestir de clausura de Santa Maria in Gerusalemme que, a partir de l'any 1538, esdevindria el primer monestir de clarisses-caputxines, conegut popularment com el de les Trentatrè.

ERIE XI

V. MARIA LOR
CAPPUC

Maria Llorença Llong havia nascut, possiblement, a la ciutat de Lleida l'any 1463 i, per aquest motiu, la documentació pontifícia l'anomena «Mulier catalana»

N. 19

ENZA LONGO
CCINA

Maria Llorença Llong havia nascut, possiblement, a la ciutat de Lleida l'any 1463 i, per aquest motiu, la documentació pontificia l'anomena *Mulier catalana*. Era d'ascendència nobiliària, del llinatge familiar dels Llorens (o Llorenç, feminitzat «Llorença»), tot i que alguns la fan originària de la família Requesens. Entorn del l'any 1483 s'emmaridà amb el jurista valencià Joan Llong (o Llonch) i, arran de la incorporació l'any 1504 del Regne de Nàpols a la corona catalano-aragonesa, dos anys després, el 1506, Maria Llorens s'establí a Nàpols amb el seu marit Joan Llong, que hi exercia de Regent del Consell d'Aragó. L'any 1510, ja vídua, es veié afectada d'una gravíssima malaltia inguarible provocada per un emmetzinament causat per una criada i, quasi paralítica, peregrinà al santuari de Loreto on es feu llegir l'episodi evangèlic d'aquell paralític guarit pel Senyor. En escoltar-lo, experimentà, a l'instant, miraculosament, una renovada i extraordinària vitalitat que la dugué a la total curació i, a Loreto mateix, la vídua Llong demanà l'hàbit de terciària franciscana. De retorn a Nàpols prengué la ferma decisió de tenir cura i servir els malalts més pobres.

Maria Llorença, vídua de Llong, a més de la seva adscripció als moviments franciscans, com a tercerola, intervingué de manera força activa en els cercles de renovació espiritual del «Divino Amore», i com a membre de la «Compagnia dei Bianchi», es posà al servei dels malalts inguaribles de l'Hospital de Nàpols, que ella mateixa havia fundat amb la col·laboració de Vittoria Colonna i altres dames de la noblesa italiana.

Inicialment, les caputxines, sota el guiatge de la «Madre Longo»

(italianització del cognom Llong), comptaren amb l'ajut espiritual del fundador dels teatins, sant Gaietà de Thiene, fins a l'any 1538, quan el monestir fou posat sota la direcció espiritual dels framenors caputxins, que havien arribat a Nàpols el 1530. Fou llavors que les religioses adoptaren la Regla de Santa Clara esdevenint, així, el primer monestir de clarisses-caputxines del món, retornant a l'exigent forma de vida proposada per la Regla de Santa Clara, que comportava una vivència radical de la pobresa i, alhora, estructurant la vida comunitària, o fraterna, en perspectiva franciscana, dins de l'estricta clausura papal.

Maria Llorença Llong morí a Nàpols l'any 1542, el dia 21 de desembre, als 79 anys d'edat. També, i de guisa força semblant, l'any 1599, la manresana Àngela Serafina Prat fundà a Barcelona el primer monestir de clarisses-caputxines —amb el títol de Santa Margarida la Reial—, des d'on es produí la irradiació de les caputxines arreu d'Espanya i Amèrica.

Fou l'any 1879 quan es promogué la beatificació, a Nàpols, de Maria Llorença Llong i el 1892, la Congregació de Ritus publicà el decret d'introducció de la Causa, que fou aprovada pel papa Lleó XIII, però no fou fins a l'any 2004 que es va reprendre la causa de beatificació amb un nou impuls. Finalment, el 2017, se signà el decret de virtuts heroïques i, posteriorment, fou validat un miracle produït l'any 1881 a benefici d'una caputxina napolitana greument malalta —sor Querubina Pirro— que es guarí totalment gràcies a la intercessió de la Venerable Longo. La beatificació de Maria Llorença Llong fou aprovada el 27 d'octubre del 2020 pel papa Francesc i es fixà la data de beatificació per al 9 d'octubre del 2021.